

РЕШЕНИЕ

№ 2237

гр. София, 05.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 18.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **760** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 197 ал.2 от Данъчно –осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба вх.№ 108108/13.01.2021г. по описа на АССГ от О. Ц. Й. ЕГН [ЕГН] с адрес – [населено място], [улица] чрез процесуалния й представител – адв.Д. Ц. с адрес за получаване на съобщения –гр.С., [улица], ет.6, офис 17, срещу Решение № ПИ -465/29.12.2020г. на Директора на Териториална дирекция –НАП-С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх.№С200022-000-0587201/15.12.2020г. по регистъра на ТД –НАП- С., подадена от О. Ц. Й. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С200022-022-0086501/01.12.2020г., издадено от Л. Й. – публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Жалбоподателят твърди, че постановлението за налагане на обезпечителни мерки и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП- С. са незаконосъобразни, тъй като са постановени при липса на фактически и правни основания. Твърди се, че така определените лихви в размер на 2863 лева са недължими, тъй като данъчната декларация за данъчен период 2014г. е подадена през месец март 2015г. и задълженията са платени в срок. По изложените съображения, моли съда да отмени обжалваното решение, както и постановлението за налагане на обезпечителни мерки. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призован, се представлява от адв.Ц., която поддържа жалбата и моли съдът да отмени оспореното решение и потвърденото с него постановление за налагане на обезпечителни мерки.

Не претендира разноски.

Ответникът- директорът на ТД на НАП- С. чрез процесуалния си представител- юриконсулт М., изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли съда да постанови решение, с което да остави жалбата без уважение и да потвърди процесното решение като правилно и законосъобразно. Претендира юриконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

По отношение на жалбоподателя О. Ц. Й. е извършена проверка от органите по приходите, в хода на която е установено, че жалбоподателят е подал през 2015г. Декларация образец 6 с м.13 три пъти с ПИК код, съответно с № 22000153353614 от 27.03.2015г. , касаеща периода 01.01.-31.12.2014г.; № 22000153353609 от същата дата 27.03.2015г. и за същия период; № 22000153353601 от същата дата 27.03.2015г. и за същия период. Декларациите са подадени през няколко минути за времето от 13,54 до 13,58 часа. За всяка подадена декларация е генерирано съобщение. Декларациите са отхвърлени, тъй като броят на декларациите във файла не отговаря на броя на декларациите в придружителното писмо.

При наличие на отхвърлени декларации, жалбоподателката е уведомена, че следва да подаде нова декларация в 7-дневен срок от получаване на протокола за извършена проверка.

В така съставения от проверката протокол № ПО -2221020070524-073-001/30.10.2020г. е посочено, че Й. не е спазила 7-дневния срок, в който има право да подаде декларация с коректно попълнени данни, а същата е подадена през 2020г.

Относно декларация № 220022006446635/22.07.2020г. – Декларация образец 6, с която са декларирани изравнителни вноски, формирани след определяне на окончателния размер на осигурителния доход съгласно ГДД по ч.50 от ЗДДФЛ за 2014г. по декларацията са начислени лихви, въпреки че, сумите са постъпили в срок, тъй като поради недеklarирани задължения с постъпните плащания на 27.03.2015г. и в трите фонда са погасени други текущи задължения.

Срещу жалбоподателката е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2020г. за събиране на изискуеми публични вземания в размер на 2 863, 80 лева.

С Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С200022-022-0086501/01.12.2020г., издадено от Л. Й. – публичен изпълнител в Дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., на основание чл.200 от ДОПК и чл.202 ал.1 във връзка с чл.195 ал.1-3 от ДОПК са наложени следните обезпечителни мерки:

- Запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, на вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите и върху сумите, предоставени за доверително управление, находящи се в „У. Б.“ АД и в Първа инвестиционна банка АД за сумата от 2863,80 лева.

Постановлението е връчено на жалбоподателя на 07.12.2020г., обжалвано е по административен ред и потвърдено с решение № ПИ-465/29.12.2020г. на директора на ТД на НАП- С., връчено по електронен път на 05.01.2021. /лист 18 от делото/.

В хода на съдебното производство е приета административната преписка, други доказателства не са ангажирани от жалбоподателя.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна

следното:

Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена на 12.01.2020г. /лист 39 от делото/, в предвидения в чл.197, ал.2 от ДОПК преклузивен 7- дневен срок, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването и същата, като процесуално допустима задължава съда да я разгледа по същество, относно нейната основателност. При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение, съдът намира, че същото е издадено от компетентен орган, в кръга на предоставените му от закона правомощия и в предписаната от закона форма. Решението е издадено при спазване на процесуалните правила, но в противоречие с материално-правните разпоредби по издаването му. Постановлението за налагане на предварителни обезпечителни мерки, също е издадено от компетентен орган- публичен изпълнител в ТД- НАП С. в съответствие с разпоредбата на чл.167от ДОПК.

Постановлението е издадено в писмена форма, но при липса на мотиви. Липсват изложени фактически основания.

При проверката на материалната законосъобразност на издаденото решение и постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки, съдът следва да прецени дали са били спазени изискванията за налагане на предварителни обезпечителни мерки, предвидени в нормата на чл.195, ал.1-3 от ДОПК.

Разпоредбата на чл.195 ал.2 от ДОПК регламентира, че обезпечението се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение, включително когато е разсрочено или отсрочено

Видно от Постановлението за налагане на обезпечителни мерки, в същото е посочен единствено предполагаемият размер на публичното вземане. Съдът изцяло споделя доводите на жалбоподателя, че предполагаемият размер, не може да бъде единствено основание за налагане на предварителни обезпечителни мерки. Публичният изпълнител не е изложил никакви мотиви, защо е приел, че ще бъде затруднено събирането на публичното вземане.

Съгласно разпоредбата на чл.196, ал.1, т.3 от ДОПК, в постановлението е необходимо да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Налагането на мерките следва да е обоснована от органа съобразно преследваната от закона цел. В случая постановлението, чиято законосъобразност е била предмет на оспорения административен акт, има за свое фактическо основание само и единствено предполагаемия размер на задължението на жалбоподателя.

Цитиран е законовия текст, без да са изложени конкретните фактически обстоятелства, въз основа на които да се приеме, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане

В оспореното пред съда решение също не се съдържат никакви конкретни факти, които да попълнят фактическото основание на административния акт. Мотивите на оспорения акт са бланкетни и не са обвързани с конкретни факти и обстоятелства, установени в хода на изпълнителното производство.

Действително съгласно чл.196 ал.2 т.9 от ДОПК публични са и държавните вземания за лихвите за вземания по т.1-8 от същата разпоредба и същите подлежат на обезпечение. Съгласно разпоредбата на чл.195 ал.2 от ДОПК обезпечението се извършва, когато без него ще бъде невъзможно или ще се затрудни събирането на публичното задължение. Нито в постановлението за налагане на обезпечителни мерки, нито в оспореното решение са посочени обстоятелствата и фактите, въз основа на които е прието, че събирането на така определената лихва ще бъде невъзможно или

същото ще бъде затруднено в случай, че не бъде определена обезпечителна мярка. В жалбата се релевират доводи, че не е налице публично вземане за лихва, тъй като задълженията за данъци и осигурителни вноски на О. Й. са погасявани своевременно. В подкрепа на тези твърдения не са представени доказателства от жалбоподателя.

На следващо място, при издаване на Постановлението за налагане на обезпечителни мерки е нужно да са спазени и основните принципи на правото, част от които е принципът за "Съразмерност" в административния процес.

Разпоредбата на чл.6 от АПК /специфична част, от която е самото данъчно производство, и които правила се прилагат субсидиарно/, е проявна форма на правилото, че наложеното обезпечение следва да съответства на очакваното задължение. Този принцип е грубо нарушен и възраженията, изложени в тази връзка в жалбата са основателни. Наложена обезпечителна мярка „запор“ е определена по отношение на всички банкови сметки на жалбоподателя, включително и тази от която заплаща публичните си задължения, без да бъде обсъдена и съобразена конкретната обезпечителна нужда.

В случая такава преценка не е направена и липсва обосновавана и мотивирана обезпечителна нужда за налагане на обезпечителни мерки, което представлява съществено нарушение на материално-правните разпоредби и съответно определя Постановлението за налагане на обезпечителна мярка като незаконосъобразен административен акт. Съответствието на административния акт с материалния закон се преценява въз основа на посочените в акта фактически основания. Мотивирането на акта при прилагането на бланкетна правна норма е задължително условие за неговата законосъобразност. Формалното цитиране на текста от закона и грубото игнориране на други обективни факти и обстоятелства води до извод за незаконосъобразност на оспорения акт, както и на постановлението, с което са наложени обезпечителни мерки

Всичко изложено по-горе води до извод, че обжалваното решение на директора на ТД на НАП-С., е незаконосъобразно и като такова подлежи на отмяна, както подлежи на отмяна и Постановлението, с което са наложени обезпечителните мерки.

При този изход на спора, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК вр. с чл.144 от ДОПК, разноси се дължат на жалбоподателя, но такива не са заявени нито с жалбата, нито в хода на съдебното производство, поради което съдът не дължи произнасяне.

По изложените съображения и на основание чл.268 от ДОПК вр. с чл.197, ал.3 от ДОПК, Административен съд-София град, III-то отделение, 61-ви състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. Ц. Й. с адрес – [населено място], [улица] чрез процесуалния й представител – адв.Д. Ц. с адрес за получаване на съобщения –гр.С., [улица], ет.6, офис 17, Решение № ПИ -465/29.12.2020г. на Директора на Териториална дирекция –НАП-С., с което е оставена без уважение, като неоснователна жалба вх.№С200022-000-0587201/15.12.2020г. по регистъра на ТД –НАП-С., подадена от О. Ц. Й. срещу Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С200022-022-0086501/01.12.2020г., издадено от Л. Й. – публичен изпълнител при ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх.№ С200022-022-0086501/01.12.2020г., издадено от Л. Й. – публичен изпълнител при ТД на НАП С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: